

Miesto dykuma

Patricija gyveno mieste, kuriame nieko netrūko. Prekybos centrai buvo pilni prekių, gatvės – automobilių, telefonai – žinučių, o žmonių kalendoriai – susitikimų. Vis dėlto jai atrodė, kad miestas kenčia nuo sausros. Ji prasidėdavo vos pravėrus daugiabučio laiptinės duris ir tęsdavosi iki pat vakaro, kol užgesdavo paskutiniai vitrininiai žiburiai. Toje dykumoje buvo daug žmonių, tačiau mažai gyvybės. Daug draugų sąrašuose, tačiau mažai draugystės. Kartais jai atrodydavo, kad miestas panašus į išvyniotą kramtomosios gumos popierėlį. Spalvotas, blizgantis, viliojantis, bet jau seniai netekęs skonio.

Vandens buvo fontanuose, lietaus vamzdžiuose ir plastiko buteliuose. Trūko visai kitokios drėgmės – tos, kuri maitina žmogaus sielą. Miestas buvo virtęs dykuma.

Patricija kolekcionavo gumos popierėlius. Šį pomėgį paveldėjo iš vaikystės, kai pasaulis dar nebuvo tapęs skubėjimo čempionatu. Patricija rinko senus gumos popierėlius. Tokius, kurių niekas nebevertino. Stalčiaus dugne, tarp pageltusių nuotraukų ir senų atvirukų, gulėjo jos brangiausias lobis – Donaldo ančiuko popierėlis. Kampai buvo nusitrynę, spalvos išblukusios, tačiau ančiukas vis dar šypsojosi taip pat išdykusiai, kaip prieš keturiasdešimt metų. Vaikystėje tas popierėlis buvo vertybė. Vaikai juos mainydavo, skaičiuodavo, saugodavo. Tada pasaulis buvo pilnas stebuklų. Jų nereikėjo pirkti. Jie tilpdavo delne.

Tuomet vaikai kiemuose mainydavosi „Donaldinės“ gumos popierėliais su ančiuku, lyg jie būtų aukso monetos. Kiekvienas turėjo savo istoriją, savo vertę, savo paslaptį. Vieną tokį popierėlį Patricija iki šiol nešiojosi rankinėje. Jis buvo senas, susilamdęs ir šiek tiek kvepėjo stalčiumi. Kartais jį išsitraukdavo jį autobuse, kartais eilėje prie gydytojo, kartais laukdama žalio šviesoforo signalo. Tuomet jai atrodydavo, kad ančiukas Donaldas vienintelis šiame mieste dar moka šypsotis. O jie skubėjo: žmonės – į darbus, vyras su kostiumu skubėjo uždirbti daugiau pinigų, moteris su telefonu skubėjo paskambinti kaimynei, senukas – į vaistinę, o vaikas skubėjo užaugti. Skubantys žmonės neleido laiko dykai. Tik pievose ir gėlių laukuose bėgiojantys vaikai mokėdavo džiaugtis vėjo nešamais kiaulpienių

pūkais. Patricija vartė savo prisiminimus apie pirmą meilę, pirmą netektį, suvokimą, kad pasaulis nėra toks didelis, kaip atrodė vaikystėje.

Miesto dykumoje žmonės rinkosi patogumą, minkštus baldus, patogias nuomones. Patogias draugystes. Net jų liūdesys buvo patogus – trumpas, nugludintas ir greitai pamirštamas. Tik Patricija vis dar nešiojosi seną Donaldo popierėlį. Kartais vakare ji atsisėdavo ant suoliuko miesto centre ir stebėdavo praeivius. Virš jų švietė reklamos, užė automobiliai. Veidai slinko pro šalį lyg smėlio grūdėliai vėjo genamose kopose. Kiekvienas kažkur skubėjo. Kiekvienas kažko ieškojo. Patricija atsargiai perbraukė pirštu per išblukusį ančiuko veidą ir pagalvojo, dykuma nėra vieta, kur nėra vandens, dykuma yra vieta, kur nebėra troškulio. Reklamos mirgėjo lyg mirazai. Automobilių šviesos plaukė gatvėmis kaip upės. Ji nusišypsojo Donaldui ančiukui. Ir staiga suprato, kad dykuma prasideda ne ten, kur baigiasi vanduo. Ji prasideda ten, kur nebelieka stebuklų.